

[Tyrol]

socialdemokratiet én gang i spørgsmålet om fysiske blokader, og nu skal man altså prøve én gang til. Man forsøger at tage det lidt gelinde fra centrum-demokraternes side, men man er altså kommet et skridt videre mod en endelig kriminalisering af den faglige kamp, af de midler, der kan tages i anvendelse for at imødegå de politiske diktater, der kommer herindefra. Det er at forvente.

Spørgsmålet er, om socialdemokratiet på noget tidspunkt siger fra over for denne udvikling. Vi tvivler meget på det. Vi har ikke set, at der er en reel vilje til det, og vi regner da også med, at man på et aller andet tidspunkt tager yderligere skridt i retning af at kriminalisere. Vi regner ikke med, at man vil opgive den indkomstpolitiske linje, den lønpolitiske linje, så det er næsten uundgåeligt, at man går i den retning.

Derfor har vi også rejst disse spørgsmål før, selvfølgelig for at få klar debat om, hvor man egentlig i sidste instans ønsker at føre dette samfund hen, hvad man i virkeligheden vil være med til at gennemføre. Der var en forespørgselsdebat herinde på et tidspunkt, hvor vi prøvede på at ridse nogle af disse problemstillinger op.

Den konservative ordfører, hr. Palle Simonsen, kommer og siger, at der er nogle problemer her, som må tages alvorligt, som man må diskutere meget i den kommende tid. Det er det såkaldte moderne demokratis problemer, og hvad dækker disse ord, »moderne demokrati« over? Det er ikke bare demokrati, det er noget med en moderne udgave af demokrati, og det dækker i virkeligheden over, at der ikke er plads til et demokrati, at der på grund af den hunger efter profit, det krav om profit for at fortsætte produktionen, som kapitalisterne stiller, ikke er plads til overenskomstforhandlinger, ikke er plads til, at man kan lade de faglige organisationer varetage deres medlemmers interesser.

Det er det, der er realiteten, og det kan man lige så godt sige direkte fremfor at pakke det ind og i virkeligheden ikke komme med nogen klare anvisninger på, hvad der er det såkaldte moderne demokratis vanskeligheder, og hvad det så er, der skal diskuteres.

Kan vi ikke få et mere klart bud fra de konservative på, hvad det er, der skal diskuteres her? Hvad er det, der er problemerne? Hvad er det, der skal være løsningerne? Man fik mere et bud på, at der var noget,

der skulle diskuteres, end man ærligt sagde, hvad det var, man gik efter. Men det skal jo nok vise sig, efterhånden som tingene udvikler sig, at det er den autoritære stat, man i høj grad stræber efter at få gennemtvunget.

Det nye, der ligesom tegner sig i situationen, er, at det bliver mere og mere almindeligt, at man på arbejdspladserne skal arbejde under politibeskyttelse, som det hedder, at statsmagten og statsmagtens ordensværn altså skal bruges til at gennemtvunge, at man skal arbejde under nogle forhold, som man ikke er indstillet på at arbejde under. Der bliver altså i høj grad tale om tvangsarbejde ud fra nogle diktater udformet herindefra. Det er altså perspektiverne for dette moderne demokrati.

Ansvaret for denne udvikling ligger ikke hos de arbejdere, som aktionerer imod disse forhold, som ikke vil acceptere udviklingen. Udviklingen er kommet på baggrund af overenskomstdiktaterne, og det er helt klart statsmagten og folketinget, der har ansvaret for, at det er gået, som det er gået.

Når vi ser på, hvordan overenskomstindgåelsen har udviklet sig, eller overenskomstdiktaterne har udviklet sig, så er der jo helt klart tale om, at man strammer yderligere op. Ved denne overenskomstafslutning er der sågar områder, der end ikke nåede i forhandling. De, der lå tidligt i forhandlingsforløbet, nåede dog at komme i forhandlinger og kunne måske for nogles vedkommende nå at få nogle resultater hjem, men andre nåede overhovedet ikke i forhandling, og for deres vedkommende bliver der tale om, at der er en lang række problemer, som melder sig, ikke alene lønproblemer, men også spørgsmålet om, hvordan arbejdsforholdene skal organiseres, som de simpelt hen ikke får indflydelse på, som man har frataget dem indflydelse på. Derfor bliver de selvfølgelig nødt til at aktionere imod dette diktat, for de kan ikke stiltende se på, at man fratager dem mulighederne for at gå ind i disse aktiviteter.

Derfor vil der også komme dette fagpolitiske slagsmål, som jeg gjorde opmærksom på. Det vil komme, når kampmidlerne og hele fagbevægelsens rolle angribes. Det er nødvendigt, at man tager et opgør i fagbevægelsen, når der er dele af fagbevægelsen, der medvirker til at lade sådanne ting passere.

I dag hykler folketinget efter selv at have fremprovokeret situationen. Man snakker